

Lepanto

«Un estat com l'espanyol obsessionat en els conflictes interiors, es posa en situació de perdre un nou Lepanto»

Llegeixo que el Banc de Sabadell està d'oferta. I que per ara els candidats a comprar-lo són els de sempre: Santander i BBVA. Aquest darrer s'ha especialitzat en digerir, com au carronyaire, quasi totes les despulles de l'ecosistema financer català, des de Banca Catalana a Caixa de Catalunya. I alguns comentaristes el situen com a favorit en la cursa, perquè en lògica capitalista, és el que permetria més liquidació de sucursals i personal. No entenc, però, que governs espanyols tant no nacionalistes no es plantegin que el millor que li podria passar a Espanya, i a Catalunya, fos que aquest banc de Sabadell entrés en l'òrbita d'un dels grans bancs europeus de països solvents com Alemanya.

Dit això, a mode d'introducció, el BBVA està tocat i molt, per la seva posició rellevant a Turquia.

Un cop més, la promiscuïtat entre oligarquia financera i Estat acaba tenint conseqüències negatives. Recordem que el BBVA és fruit d'una fusió on el petit, Argentaria (ex Banco Exterior de España) públic, va acabar controlant els bancs bascos fusionats i desplaçant el pes de la burgesia de Neguri a favor de Madrid. En aquest marc de connexió d'interessos polítics i financers madrilenys, el president de BBVA, Carlos Torres, va apostar fa gairebé deu anys per Turquia entrant al banc Garanti, on el 2017 va elevar la seva posició fins al 49,85%. La inversió total pujà a 7.000 milions. Des d'aquell any el benefici del banc al país ha caigut en més de 300 milions. I ara s'acosta una onada d'insolvències que requeriran provisions extra.

En aquest context, Recep Tayyip Erdogan que ja porta quasi dues dècades governant Turquia cada cop més de forma autoritària, vol exercir el control total sobre la banca. Vol que els bancs prestin més a les empreses i al consumidor com a part de les mesures dissenyades per estimular el creixement econòmic. Mentrestant la lira turca ha perdut un 36% del seu valor enfront del dòlar entre 2018 i 2019. Per això, la majoria de bancs han rebaixat la participació en el deute de el govern turc, però no ho ha fet el BBVA, una de les causes que sigui el banc espanyol més barat a borsa el 2021.

Erdogan per tapar la crisi econòmica fa una fugida endavant nacionalista. Però la Turquia d'Erdogan té un aliat estable en l'Espanya del Règim del 78. Les restriccions de llibertats en un estat membre de l'OTAN i de la UE, com Espanya, són rebudes amb entusiasme per una Turquia que fa passes gegantines cap el retorn de l'Imperi Otomà. Erdogan s'ha proposat convertir Turquia en una potència regional que recuperi l'esplendor de l'antic Turquestan de nacions de llengües túrquiques, des d'Estambul a Urumqi (Xinjiang); i influenciar les àrees de l'antic imperi otomà des del Golf Pèrsic a Tunísia.

Que lluny que queda Lepanto! Allà amb el suport econòmic i navilier de la Corona d'Aragó es lliurà una batalla decisiva per impedir el domini otomà a la Mediterrània occidental. Llavors la França catòlica flirtejava amb el soldà per combatre l'hegemonia austriacista a Europa. Ara, França, amb Macron al davant, lidera la bandera de la laïcitat i el combat contra el neohegemonisme de l'islamisme polític abanderat interessadament per Erdogan. En l'incident de la setmana passada entre ambdós líders, s'han rebut les respostes de suport immediates a França de Merkel i de Conte. Espanya ha callat.

La presència financera a Turquia de l'ibex acompanyada del negoci militar configuren aquesta aliança d'autoritaris que pot acabar desestabilitzant la UE i la mateixa OTAN.

Aquesta setmana s'anunciaven compres milionàries d'armament per a l'exèrcit espanyol, en plena manca de recursos per combatre la pandèmia i la ministra Margarita Robles pronunciava davant de la reunió de l'OTAN de dijous passat un discurs conegut: *"No se puede bajar la guardia*

porque el coronavirus ha demostrado que no distingue fronteras, ni banderas? i ?la importancia del multilateralismo para asegurar el apoyo mutuo entre quienes defendemos los valores del Estado de Derecho y la democracia". I va afegir que cal que les capacitats de les forces armades es preservin; i proposà la creació d'un cos de sanitat militar europeu. Tremolem, abans tindrem una estructura de generals metges a Europa que un sistema sanitari europeu desmilitaritzat.

Dels 30 membres actuals de l'OTAN els més sòlids al flanc sud són Portugal seguit per Grècia i Itàlia. Eslovènia (2004), Albània, Croàcia (2009), Montenegro (2017) i Macedònia del Nord (2020) hi jugaran el seu paper. Si jo fos dirigent de l'OTAN analitzaria de prop els casos turc i espanyol, no fos cas que derrapessin. Potser per això els americans o França estan jugant d'altres peces en l'escaquer mediterrani com Israel, Líban, Egipte o Marroc.

Per cert, aquest darrer país, amb un rei tan amic dels Borbons que li van regalar el Sàhara, ara mateix està esdevenint una autèntica potència militar amb compres diversificades d'alta qualitat: avions de combat, helicòpters d'atac, sistemes de defensa aèria, míssils, carros de combat, sistemes de visió sofisticada...

Així doncs, un estat com l'espanyol obsessionat en els conflictes interiors, deslegitimats per augmentar la despesa militar per ineficient i esbiaixada i allunyant-se dels valors democràtics predominants als països de l'OTAN, es posa en situació de perdre un nou Lepanto. I potser un Guadalete. Ja ens entenem, oi!